LÁ THƯ MỤC VỤ

Đây là câu chuyện xảy ra ở đất nước Nhật Bản. Một tờ báo ở Tokyo đăng một mẩu rao giật gân về việc bán cha mẹ. Mẩu rao viết như sau : "Bán cha mẹ : Cha 68 tuổi, mẹ 66 tuổi. Giá hai ông bà là 900 Yen" (với giá trị đồng Yen hôm nay thì hai ông bà nầy chỉ đáng giá dưới 15 Úc Kim ! Nghĩa là chỉ cần nhịn ăn một tô phở là có thể mua hai ông bà già nầy, vấn đề là mua về để làm gì ?). Ai đọc mẩu rao nầy cũng đều choáng váng và ngao ngán. Đọc xong mọi người lắc đầu bảo nhau : "Thật là cái thời buổi chẳng ra gì ! Đến cả cha mẹ mà cũng đem rao bán ! Chính quyền mắt để ở đâu mà không thấy ? Đồ cái thứ con cái vô ơn bạc nghĩa !" Họ bàn tán rất nhiều và ai ai cũng đều ngán ngẫm cho tình đời. Tóm lại là thiên hạ cứ ồn ào cả lên mà chẳng làm gì.

Một hôm, tờ báo có mục rao bán cha mẹ già đến tay một cặp vợ chồng trẻ mà mấy ngày trước đó vừa chôn cất cha mẹ mình qua đời vì tai nạn giao thông. Đôi bạn trẻ mất cha mất mẹ đang ở trong tâm trạng rất đau buồn nên cả hai thấy việc bất hiếu của người con nào đó nhẫn tâm rao bán cha mẹ quả là một việc 'đại bất hiếu' và bất kính. Trong thâm tâm, đôi bạn trẻ nghĩ đến sự đau đớn vật vã của bậc cha mẹ bị con cái đem rao bán. Vì thế đôi vợ chồng nầy quyết định sẽ mua hai ông bà về và chu cấp cho hai cụ một cuộc sống đầy đủ và tràn trề yêu thương. Thế là cả hai tìm đến địa chỉ có đăng trên báo để thực hiện ý định nhân ái của họ.

Nhưng khi họ tìm đến địa chỉ theo như tờ báo đã đăng thì cả hai đều quá đỗi ngạc nhiên. Bởi vì trước mắt họ là một tòa nhà lộng lẫy với cả một sân vườn đầy những bông hoa đẹp khoe sắc. Họ đoán rằng có lẽ mình đã lầm địa chỉ, nhưng cánh cửa đã mở ra và một người đàn ông độ lục tuần nhưng rất lịch lãm mỉm cười chào đón họ. Ông vui vẻ nói : "Hai cháu đã đến đúng địa chỉ đấy ! Mời hai cháu vào nhà đi !" Sau khi mời khách ngồi, ông gọi người vợ ra và ôn tồn giải thích : "Các cháu thấy đấy, hai bác không phải là nghèo. Nhưng hai bác không có con cái để kế thừa tài sản nầy. Vì thế hai bác quyết định cho rao trên báo để tìm một người xứng đáng thừa hưởng. Hai bác biết chỉ có những ai tốt bụng và nhân ái mới để ý đến mẩu rao bán đó. Nhưng nói thật với các cháu, hai bác đã bắt đầu nghi ngờ là khó mà tìm được những con người như thế. Hôm nay hai cháu đến đây chứng tỏ hai cháu là người tốt và nhân ái, vì thế hai bác rất mừng được gặp các cháu…" Và những gì diễn ra sau đó, không cần đọc tiếp, ai trong chúng ta cũng biết kết cục của câu chuyện nói trên dù là câu chuyện nầy có thật hay không, nhưng nó đã dạy chúng ta một bài học rất thâm thúy và đầy ý nghĩa.

Lòng hiếu thảo với cha mẹ tức là cách biểu hiện lòng biết ơn đối với hai đấng đã sinh thành dưỡng dục. Mà lòng biết ơn chính là thước đo mức độ lương thiện, lòng tốt và nhân ái nơi một con người. Mà một con người nhân ái, trao yêu thương, điều được nhận lại sẽ là yêu thương. Trong bài đọc 1 hôm nay, Thiên Chúa đã trao yêu thương nhưng ngài đã không nhận lại yêu thương nên Ngài thốt lên "Nào còn việc gì phải làm cho vườn nho Ta mà Ta đã không làm ?" Theo thiển ý tôi thì đây là một tiếng kêu từ một con tim bị xé nát. Thật cay đắng cho một Vị Thiên Chúa luôn trao yêu thương mà lắm khi Ngài nhận lại những vong ân bạc nghĩa !

Thiên Chúa đã trao ban cho chúng ta mọi thứ và Ngài ước mong nhận lại 'quả'gì ? Chúa không ước muốn chúng ta 'thành công' mà Ngài chỉ mong muốn chúng ta sinh hoa kết quả. Thật vậy, trong cả bốn Phúc Âm, không thấy danh từ 'thành công' xuất hiện lần nào. Giữa lúc con người luôn băn khoăn về 'thành công' thì Phúc Âm chỉ nói tới những danh từ tương tự như 'cho những quả tốt' hay "sinh nhiều hoa trái'. Nhưng thế nào là quả tốt ? và bao nhiêu hoa trái thì gọi là 'nhiều' ? Đây là câu chuyện của mỗi người chúng ta. Tâm hồn là một vườn nho mà Chúa trao cho mỗi người chăm sóc. Thái độ biết ơn của chúng ta là gì nếu không phải là yêu quý những gì Chúa ban tặng. Tặng vật lớn nhất là ***SỰ SỐNG*** (linh hồn và thân xác) và nhất là lời mời gọi ***LÀM CON CỦA NGÀI***. Bởi đó, chúng ta phải yêu quý sự sống của mình, từ đó cũng yêu quý sự sống của người khác. Không yêu quý món quà Chúa trao, từ chối lời mời gọi làm con cái Chúa là hành động vô ơn.

Sự sống của chúng ta tuy mỏng manh và nghèo nàn, nhưng là món quà vô giá Chúa ban tặng, nên biết ơn là điều rất quan trọng và nó phải là lối sống của mỗi người chúng ta. Xã hội, Giáo hội và gia đình, là vườn nho của Chúa, cho nên sự biết ơn người khác có căn bản bắt nguồn từ lòng biết ơn Chúa. Cộng đoàn chúng ta là một Giáo Hội thu nhỏ của Chúa mà Ngài trao cho chúng ta chăm sóc. Chúa Giêsu đã hy sinh mạng sống cho vườn nho ấy, nên Ngài đang nhìn đến chúng ta như những tá điền, với ước muốn sẽ nhận lại những quả ngon ngọt. Trong phạm vi gia đình cũng vậy, mỗi gia đình là một vườn nho, hãy yêu thương chăm sóc tân tình.

Linh mục Phạm Quang Hồng sưu tầm.